

forhandle os til Rette om Betingelserne? saa var der blevet optaget en Forhandling, og saa var man formodentlig nok kommet til Rette derom. Men at putte disse Arbejder i een Sæk og ville bilde os ind, at det alt sammen er Nødhjælpsarbejder, det er der ikke Spor af Mening i. Hvis Staten kan hjælpe sig selv og Kommunerne til Penge, bør de Arbejder, der er nævnt i denne Liste, naturligvis sættes i Gang, og hvis man kan tænke sig dem gennemført paa et Aar — men det kan man neppe, et Anlæg som Ringbanen i København kan sikkert ikke gennemføres paa saa kort Tid —, saa kan disse Arbejder beskæftige 5 000—6 000 Arbejdere i det hele. Jeg indrømmer, at det er et betragteligt Tal. Det vilde være dejligt, om de 54 000 arbejdsløse, vi nu har, kunde blive indskrænket til 48 000—49 000; det vilde være en stor Vinding, men det afhjælper langtfra Krisen. Det er uhyre lidt. Hvis jeg piller ud, hvad der virkelig er Nødhjælpsarbejder, af det, der er nævnt her, vil det ikke give Beskæftigelse til ret mange Hundrede Arbejdere. Min Karakteristik forleden Dag af hele denne Sag, at den minder om Keiserens nye Klæder, er blevet bekræftet, efter at jeg har faaet Kommissionens Betænkning at se. Der er ikke meget paa Væven; det er den bare Luft, man klipper i, naar man her taler om Nødhjælpsarbejder, som man fra Kommunens og Statens Side gerne vil fremskynde. Hvorfor Betalingen for de 5 000—6 000 Arbejdere skal nedsættes, er der ingen rimelig Begrundelse af. Der maa i denne Sag anlægges andre Principper end dem, man har ment at kunne gaa frem efter; thi det Løntrykkeri, som man her ved Lov vil paatvinge nogle faa Tusinde Arbejdere, og som vil give alle, der beskæftiger Arbejdere, en naturlig Lyst til at foretage lignende Nedsættelser, er afgjort i Strid med god Samfundsmoral. Jeg ser ogsaa med en vis Glæde, at det Forslag, som Hr. Jensen-Sønderup har stillet i Nødhjælpskommissionen, kun har samlet i alt 5 af Kommissionens Medlemmer, medens 7 af Medlemmerne ubetinget gaar imod dette Forslag, og de tre ministerielle Embedsmænd gaar dels imod det, dels med det; jeg kan godt forstaa, at nogle af dem gaar med, det sker af Loyalitet overfor Ministeren, men noget Kommissionsflertal at

støtte sig paa er der ikke i denne Sag. Jeg synes, det er en meget svag Stilling, Ministeren har, naar han anbefaler det af 5 Medlemmer fremsatte Forslag, der fra flere sagkyndiges Side betegnes som umuligt. Dette sker nemlig derigennem, at den ansatte Entreprenør Hr. Schøller i Kommissionen tager Afstand herfra; han kender selvfølgelig Forholdene paa Arbejdsmarkedet. Det sker ligeledes derved, at den administrative Leder af Skovvæsenet Hr. Buchwald gaar imod. At disse og flere andre gaar mod dette Princip, er mig en Borgen for, at dette Princip er umuligt, det er Kontorvisdom og har intet med det praktiske Liv at gøre.

Det reelle, det bedste i denne Kommissionsbetænkning er naturligvis efter min Mening Arbejderrepræsentanternes Forslag, der gaar ud paa, at man skal fremskynde, hvad man kan af Arbejder, at der skal ydes tariffmæssig Løn for disse Arbejder, og at Staten af de Penge, den sparer ved at sætte Arbejder i Gang i Stedet for at betale Understøttelse, skal hjælpe Kommunerne med Tilskud, som altsaa kan tjene til at befordre lignende kommunale Arbejders Iværksættelse. Det er en virkelig god og letfattelig Økonomi, som der er Mening i, og som vil give Beskæftigelse og frembringe visse Værdier som Bygninger, Jordarbejder, og hvad det nu maatte være, for Stat eller Kommune, og som vil spare Samfundet for Understøttelser og for den Demoralisation, som Arbejdsløshed medfører. Jeg synes derfor, naar jeg ser paa Betænkningen, og hvad der i øvrigt foreligger, at jeg har faaet Ret i de Bemærkninger, som den højtærede Minister altsaa ved Forelæggelsen af dette Lovforslag mente at kunne polemisere imod. Jeg har faaet Ret i, at der ikke er Tale om ret mange virkelige Nødhjælpsarbejder. I Sverige var det ganske andre Arbejder, der blev sat i Gang. Man har Lyst til nu og da at tale om Sverige, det kan vi ogsaa godt gøre her, og jeg vil haabe, at Udvalget vil skaffe udførlige Oplysninger om, hvad det er, der praktiseres i Sverige; jeg kender det meget vel, men skal afvente disse Oplysningers Tilvejebringelse paa autoritativ Maade. Det er noget ganske andet, der er Tale om dér, og man er dér gaaet frem paa en ganske anden Maade. Det er ikke, fordi jeg vil anbefale en lignende Lønnedsættelse,